סיפורי ג'ק והענקים

המחבר לא ידוע.
ציורים ריצ'רד דוייל
1851

בזמנו של המלך ארתור הטוב, במחוז קורנוול, קרוב לסוף הארץ של אנגליה, חי איכר עשיר ולו בן יחיד בשם ג'ק .
ג'ק היה נער נבון ואהב מאוד לשמוע סיפורים על ענקים ופיות. הוא הקשיב בהקשבה רבה לכל המעשיות שסיפרו לו נשים זקנות על המעשים האמיצים של אבירי השולחן העגול של המלך.
כשג'ק נשלח לשמור על הצאן והשוורים בשדות, הוא נהג להשתעשע בתכנון קרבות ומצורים ובדרכים שונות של הכנעת האויב.
הוא לא נהג להשתתף במשחקי הילדים הרגילים ובכל זאת אף אחד לא השווה לו בכוחו הפיזי, וכשנאלץ להיאבק, ידו תמיד הייתה על העליונה.
באותו הזמן בהר קורנוול שלט ענק גדול ואיום, גבוה כשישה מטר, כשני מטר

בהיקפו, ובעל מראה אכזרי וחמור, המפחיד כל העיירות והכפרים של הסביבה.

הוא חי במערה במרכז ההר והיה כה אנוכי שאף אחד לא היה מוכן לחיות בקרבתו.

הוא ניזון מבקר של אנשי הסביבה אותו טרף לעתים קרובות, ומתי שרצה לאכול ירד לארצות המישור ולקח שם מה שרק פגש בדרך.
התושבים תמיד נבהלו כשהתקרב, והסתתרו בבתיהם, והוא יכול היה להרים כחצי תריסר שוורים על גבו, ואשר לכבשים וחזירים, קשר תריסרים כאלה סביב חגורתו. כך הוא נהג במשך שנים והדבר גרם לעוני רב באזור.
ג'ק החליט להרוג את המפלץ. הוא לקח קרן, מכוש ואת, יצא בערב חורפי אל רגלי ההר ועד הבוקר הצליח חפר בור כשבעה מטר אורכו ושבעה עומקו, וכיסה אותו במקלות וקש. אחרי שפיזר קצת עפר על המקום, הוא נראה כמו אדמה רגילה. ואז שם את הקרן לפיו ונתן תרועה כה חזקה

שהענק התעורר, ורץ לקראת ג'ק בקוראו "פושע מתועב, מדוע באת להפריע את מנוחתי. עכשיו אקח אותך לביתי ואטגן לארוחת בוקר!"
הוא הספיק לצעוק כך רק פעם, כי מיד נפל לתוך הבור, ובנפילתו הרעיד את ההר כולו.
"הו, מר ענק" אמר ג'ק "איפה אתה עכשיו? האם אתה עדיין חושב איך לטגן אותי לארוחת הבוקר? שום דבר טעים יותר לא בא לראשך, אלא ג'ק המסכן?"
וכך המשיך ג'ק לענות את הענק הגדול כמו שחתול משחק עם עכבר שאינו יכול לברוח, וכאשר נמאס לו המשחק זה הוא נתן לענק מכה במצח במכוש שלו והרג אותו במקום.
כאשר ראה ג'ק שהענק מת, כיסה את הבור באדמה והלך אל המערה, שם מצא אוצרות רבים.

ואז חזר אל ידידיו עם בשורה על מותו של הענק.

כששופטי קורנוול שמעו על מותו של הענק הזמינו את ג'ק אליהם והכריזו שמעתה הוא יקרא תמיד ג'ק הורג ענקים. הם נתנו לו גם חרב נהדרת וחגורה רקומה שעליה כתוב היה "זה האיש האמיץ של קורנוול, שהרג את הקורמורן הענק."

***

חדשות על נצחונו של ג'ק התפשטו בכל מערב אנגליה וענק אחר, בשם בלנדרבור, כששמע זאת החליט לנקום בג'ק כשרק יזדמן מזלו לפגוש אותו. הענק הזה חי בטירה מכושפת במרכז יער מבודד.
קרה שארבע חודשים מאוחר יותר עבר ג'ק קרוב לטירה הזו בדרכו למחוז ויילס. עייף מהדרך הוא נשכב סמוך למעיין יפה ביער ונרדם. הענק שהגיע למעיין כדי לשאוב מים, ראה אותו שם. לפי הכתוב על החגורה הוא הכיר את ג'ק , לקח אותו על הכתפיים והתחיל לשאת אותו אל הטירה. כשעברו בין שיחים, רעש העלים העיר את ג'ק שנבהל מאוד כי הבין שנתפס על ידי בלונדרבור. אך פחדו גבר כשהגיע לטירה

וראה את הרצפה מכוסה בגולגלות ועצמות של אנשים רבים.
הענק הביא אותו לחדר גדול בו מונחים היו

גוויות של אנשים אותם הרג לאחרונה. הוא אמר לו שהוא אוהב לאכול לבבות של בני אדם כבושים בפלפל וחומץ והוא חושב שגם לבו יטעם לו מאוד.
ואז נעל את ג'ק בתוך החדר, ובעצמו הלך להזמין לסעודה ענק אחר, שחי באותו היער.
בהעדרו של הענק שמע ג'ק צעקות וגניחות מכל חלקי הטירה ופתאום שמע גם קול חמור המדקלם

"מהר, זר אמיץ, מהר מכאן
שמא תהיה לטרף של הענק.
כשיחזור יביא את אחיו
מפלץ איום ואכזרי
שיענה אותך לפני שיהרוג.
מהר, זר אמיץ, מהר מכאן
שמא תהיה לטרף של הענק."

האזהרה הבהילה את ג'ק נורא. הוא רץ לחלון וראה את שני הענקים מתקרבים לשער. החלון שממנו הביט היה בדיוק מעל השער.
"עכשיו" חשב ג'ק "או אמות או אשחרר את הארץ מהענקים."
הוא מצא שני חבלים חזקים בחדר, עשה בהם לולאות גדולות עם קשר החלקה בקצוות, וכשהענקים הגיעו לשער זרק את הפלצורים על ראשיהם. אז קשר מהר את הקצוות האחרים לקורה בתקרה ומשך בכל הכוח עד שהענקים כמעט ונחנקו. כשראה על פניהם שאינם יכולים לנשום יותר, החליק על החבלים עם חרב שלופה והרג את שני הענקים. בכך הציל את עצמו ממוות אכזרי שהמפלצים תכננו לו.
מכיסו של בלונדרבור הוציא ג'ק צרור

מפתחות וחזר לטירה. הוא חיפש בכל החדרים ובאחד מהם מצא עשר גבירות קשורות ביחד בשערות ראשיהן וכמעט מתות מרעב. הן סיפרו לו כי בעליהן הומתו על ידי הענק וזה החליט להרעיב אותן. "גבירות מכובדות" אמר ג'ק "הרגתי את המפלץ ואת האח המרושע שלו. אני נותן לכן את הטירה עם כל האוצרות שבה, כדי לפצות אתכן על הכאב והסבל." הוא נתן להן את מפתחות הטירה ובעצמו המשיך בדרכו למחוז ויילס.

***

ג'ק לא דאג לעושר ולא לקח לעצמו כלום מעושרו של הענק. היה לו מעט כסף והוא החליט להתקדם למטרתו מהר כמה שרק יוכל. בדרך תעה ומצא את עצמו בין שני הרים גבוהים. שם ראה בית גדול ויפה. הוא

ניגש ודפק בדלת ולהפתעתו יצא לקראתו ענק בעל שני ראשים. היה זה ענק וולשי ולכן דיבר לג'ק מאוד בנימוס. כל הרשעות שלו מוסתרת הייתה תחת מראה ידידות. ג'ק אמר לו כי הוא מחפש מקום לינה והמפלץ הזמין אותו והוביל לחדר בו יכול היה לישון.
אך למרות שג'ק היה עייף מאוד, לא יכול היה להירדם. הוא שמע את הענק מתהלך בבית ואומר לעצמו "למרות שבאת ללון, את אור הבוקר כבר לא תראה. האלה שלי תמית אותך בקרוב."
"כך תאמר?" חשב ג'ק "זה כנראה אחד התעלולים הוולשים שלך." הוא חיפש בחדר ובסוף מצא בול עץ, שם אותו במקומו במיטה ובעצמו הסתתר בפינת החדר.
בחצות הענק נכנס לשם ובאלה נתן מכות

אחדות על המיטה, שם איפה שג'ק הסתיר את הבול. אחר כך חזר הענק לחדרו,

בחושבו ששבר כבר לג'ק את כל עצמותיו.
בבוקר נכנס ג'ק לחדרו של הענק והודה לא על הלינה. הענק השתומם מאוד כשראה אותו והתחיל לגמגם "איך ישנת? האם שמעת משהו או ראית דבר מה במשך הלילה?"
"שום דבר מיוחד" ענה ג'ק "קיבלתי כמה לטיפות, כנראה של זנב עכבר, אבל נרדמתי שוב."
הענק לא הוסיף מילה אלא הביא שתי קערות של דייסה לארוחת בוקר. ג'ק רצה לשכנע את הענק שהוא יכול להתחרות בו באכילה ולכן שם לו שק עור תחת המעיל ואת הדייסה שפך לשק במקום לשים אותה בפיו.
"אתה אוכל הרבה" העיר לו הענק.
"כן" אמר ג'ק "כל זמן שאני אוכל, לא אעשה רעב ענה ג'ק ."
"אבל הרי תתמלא ולא תוכל לאכול יותר?"
"זו לא בעיה" אמר ג'ק "אני מרוקן לי את הבטן ועושה מקום לעוד אוכל" והוא תקע סכין בתוך השק שתחת מעילו וכל הדייסה

נשפכה."
"זה גם אני יכול לעשות" קרא הענק שלא רצה להיות נחות מג'ק . הוא תקע את הסכין לבטן שלו ומת במקום.
***